

РЕШЕНИЕ

№ 284

гр. София, 17.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 19.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **10631** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ф. А. А., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 613 от 15.11.2011 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден при съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички факти и обстоятелства от личната история на кандидата за закрила и не е извършил задълбочена преценка. В решението липсвало мотивирано произнасяне относно ситуацията в страната по произход на молителя, както и не е извършена преценка относно евентуалното приложение на чл. 9 от ЗУБ съобразно задължителните мотиви, изложени в решение от 17.02.2009 г. на Съда на ЕС по дело № С – 465/07 г. Иска се отмяната на административния акт със законните последици.

Ответната страна – заместник председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Първоначално лицето е подало молба рег. № Ж- 565 от 17.03.2010 г. на дирекция

„Миграция” – СДВНЧ за закрила в РБ, изпратена на ДАБ по реда на чл.58, ал. 4 от ЗУБ. С молба вх. № 644 от 20.04.2011 г. по описа на РПЦ С. кандидатът е заявил лично желанието си за закрила. Съгласно регистрационния лист Ф. А. А. е [дата на раждане] в [населено място], гражданин на И., арабин по народност, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ. Представени са удостоверение за иракско гражданство № И/123668, издадено на 30.04.2001 г. и военна книжка, единен военен номер 237-349037.

На 20.04.2011 г. чужденецът е запознат чрез писмени указания на арабски език за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, и за неговите права и задължения, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

На 20.04.2011 г. на чужденеца е връчена покана за интервю и същото е проведено на 21.04.2011 г. видно от протокол рег. № УП4906 от 26.04.2011 г.

С решение № 2634 от 04.05.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут в Република България на Ф. А. А..

С кандидата са проведени две интервюта – на 25.05.2011 г. и на 27.06.2011 г. с участието на преводач от арабски език. По време на интервютата лицето заявява, че е напуснал И. на 14.01.2011 г. и е заминал легално за Турция заедно със своя брат М. А. А.. Твърди, че е останал за около месец и половина в Турция, след като влязъл на територията на РБ нелегално заедно с брат си. Обосновава молбата си закрила с опасност за живота си в И.. Разказва, че през септември – октомври 2010 г. е бил заплашен със смърт и бит от „муджахидини” – лица, представили се за членове на организацията „Джихад Ислям”. Според разказа на кандидата заплахите били оправени заради работата му като шофьор на цистерна за превоз на петролна силите на НАТО в А.. Заявява, че мъж, представил се като А. А., е телефонирал на бащата на кандидата и заплашил Ф. със смърт, ако не напусне работата си. След тези телефонни обаждания месец по-късно молителят бил пребит от трима мъже и отново получил заплахи, че ще бъде убит, ако не преустанови работата си. Лицето решило да напусна страната си по произход в средата на м.10.2010 г., като преди това обикалял градовете А. и К. от страх да не бъде открит и убит. Посочва, че поради тази причина заминал и за С. за около 8 дни, а след като се върнал, заминал за Турция и впоследствие за България. Поддържа, че не е бил член на политическа партия или организация, никога не е бил арестуван или задържан в държавата си по произход.

Изготвено е становище рег. № УП-4906 от 30.06.2011 г. от интервюиращия орган, в което е направено предложение на Ф. А. А. да бъде отказано предоставянето на закрила, тъй като не е установено наличието на предпоставките по чл. 8 и 9 от ЗУБ.

С оспореното в настоящото производство решение № 613 от 15.11.2011 г. на заместник председателя на ДАБ - МС е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че не са налице материалноправните предпоставки за представяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като не се установяват данни за наличието на основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група, нито за конкретна и реална опасност от тежки посегателства като смъртна заплаха, екзекуция, наказание или изтезание на кандидата. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.

9 от ЗУБ, като е прието, че Ф. А. А. не е бил принуден да напусне И. поради тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително изтезание, или наказание. Прието е, че не е налице и основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, поради липсата на тежки и лични заплахи по отношение на молителя.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в 14-дневния срок по чл. 87 от ЗУБ от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно приложените доказателства - заповед № 503 от 21.09.2011 г. на председателя на ДАБ – МС и удостоверение рег. № 0304-1906 от 15.11.2011 г. на ДАБ.

При издаването му е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила в РБ, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език (арабски език). В съответствие с изискването на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС и чл. 58, ал. 7 от ЗУБ е взето становище на Д. по подадената от чужденеца молба за закрила.

Съдът намира, че оспореното решение е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалноправните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ по отношение на молителя. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В конкретния случай оспорваният изрично посочва пред съответното длъжностно лице в ДАБ, че не е бил преследван от страна на официалните власти в родината му, нито е оказван контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, доколкото липсват данни за осъществено насилие спрямо лицето и същият не е бил обект на каквито да било дискриминационни мерки или репресии. Освен това следва да бъде отчетено и обстоятелството, че жалбоподателят безпроблемно е напуснал страната си по произход по легален начин. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване” е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В процесния случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо чужденеца преследване.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ предвижда, че

тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут, доколкото лицето не е било принудено да напусне И. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, както и не се установяват тежки посегателства спрямо личността, както и изтезание или нечовешко или унижително отнасяне.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход. Кандидатът произхожда от [населено място], окр. М. и с постоянен адрес [населено място], кв. А., находящ се в провинция Нинава, част от Иракски Кюрдестан (С. И.). Видно от приложената по преписката актуална справка № 5145/18.10.2011 г. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ при ДАБ в тази част на И. е налице стабилност за разлика от централен И. и Б.. Сигурността е на високо ниво, което до голяма степен се дължи на 100 000 – та пешмерга, която успява да охранява границата и да предотвратява влизането на терористи от Ал-К. в К.. В тази част на страната са намерили убежище около 12 000 християни, принудени от терористичните атаки срещу тях а напуснат други части на страната.

При издаване на оспорения административния акт органът се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решение по дело № С – 465/07 на Съда на Европейския съюз. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни в И. и в частност района на местоживеене на кандидата в С. И., да съществува такава насилие или въоръжен конфликт, което да представлява тежка заплаха за живота и сигурността на кандидата, за да обоснове предоставянето на временна закрила под формата на хуманитарен статут. Позовавайки се на мотивите на решението по дело № С – 465/07 на С., въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена,

за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В публикуваните през юли 2010 г. „Бележки на ВКБООН за продължаващата приложимост на Насоките от април 2009 г. за оценка на нуждата от международна закрила на търсещите закрила иракчани" се посочва, че съгласно „Споразумението за статута на силите" (ЗОРА) от 30 юни 2009 г., иракските власти са поели пълната отговорност за сигурността в страната, а бившите Многонационални сили в И. са се оттеглили от иракските градове и села и оперират от военните си бази само по искане на иракското правителство. Според насоките на ВКБООН, по отношение на оценката на нуждата от международна закрила на лица, произхождащи от южните провинции, молбите им трябва да се разглеждат на индивидуален принцип, като следва да се погледне благосклонно към рисковите групи, споменати в Насоките на ВКБООН. В случая обаче лицето е живяло в С. И., за който район от И. не са налице данни за повсеместно насилие или вътрешен въоръжен конфликт и е налице относителна стабилност.

Следователно, от доказателствата по делото не може да се направи извод, че спрямо кандидата за закрила са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в РБ. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в И.. Следователно, не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на Ф. А. А. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК и чл. 90 от ЗУБ, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. А. А., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № 613 от 15.11.2011 г. на заместник председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: